

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

รหัสลับตำหนัก

大明宮密碼 1

ชุด ปริศนาแห่งตำหนัก

唐隱 Tang Yin เขียน
Wisnu แปล

ENTER

รหัสลับตำหนัก ๑

大明宮密碼

ชุด ปริศนาห้องดำ
唐隱 Tang Yin เขียน
Wisnu แปล

ENTER

รหัสลับตำหนัก ๒

大明宮密碼

ชุด ปริศนาห้องดำ
唐隱 Tang Yin เขียน
Wisnu แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ENTER

รหัสลับ
ตัวอักษร
ที่มรดก

大明宮密碼

รหัสลับตำหนักมิกว 1 ชุด ปริศนาแห่งตำหนัก

Tang Yin เยียน Wisnu แปล

《大明宮密碼》

Copyright © by 2018 唐隱 Tang Yin

All rights reserved

Thai translation copyright © by Jamsai Publishing Co., Ltd.

Published by arrangement Shanghai Zenith Cultural Diffusion Co., Ltd.

through Sichuan Yilan Culture Promulgation and Advertising Co., Ltd., and
Pelican Media Agency Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2253-5

ภาพประกอบ hxdyl / Shutterstock.com

toiletroom / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 489 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'ตำหมิงกง' หรือ 'พระราชวังตำหมิง' สิ่งก่อสร้างที่งดงามและลึกซึ้งที่สุด หากจะมีที่ใดที่ปลอดภัยที่สุดในฉางอัน ย่อมมีอาจปฏิเสธว่า พระราชวังตำหมิงย่อมเป็นที่หนึ่งไม่มีสอง ด้วยการอารักขาอย่างเข้มงวด เพื่อปกป้ององค์จักรพรรดิผู้เป็นโอรสสวรรค์และเจ้าชีวิตของทุกผู้ทุกคน และมันยังคงปลอดภัยสำหรับผู้อยู่อาศัยในนั้น ตราบเท่าที่ยังได้รับอนุญาตให้ 'ปลอดภัย' หากมิได้รับอนุญาต แม้จะมีปีกก็ไม่อาจหนีความตายพ้น เผยเสียจนถึงถูกกักบริเวณอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัยจนน่าหวาดกลัวเช่นนี้ มาเนิ่นนานจนราวกับกาลเวลาหยุดนิ่ง ทว่าเรื่องราวภายนอกยังคงดำเนินไป และภัยร้ายกำลังคืบคลานเข้ามาอีกครั้งแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Tang Yin (ถังอิน) เกิดในยุค 70 เดิมอยู่จีนหลัง (หนานจิง) ปัจจุบันพำนักอยู่ซ่งไห่

เป็นผู้คลั่งไคล้ไหลหลงปริศนาลึกลับและการสืบสวนสอบสวน เป็นผู้เพลิดเพลินกับงานเขียนที่ต้องขบเค้นสมอง

ลุ่มหลงในการค้นคว้าประวัติศาสตร์ราชวงศ์ถัง เรื่องราวของบุคคลในประวัติศาสตร์ ปริศนาเร้นลับ และคดีสำคัญที่น่าพิศวง

ผันตัวเองจากการเป็นนักอ่านนิยายแนวลึกลับ ผู้เสพละครและภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวน และผู้ที่ชื่นชอบประวัติศาสตร์จนกลายเป็นผู้สร้างสรรค์เรื่องราวแนวลึกลับสืบสวนแบบฉบับจีนโบราณ เคยฝากผลงานไว้ในนิตยสาร 'ตีเหรินเจีย' ที่มียอดคลิกอ่านในเว็บไซต์ทะลุร้อยล้าน และเตรียมดัดแปลงไปสู่ฉบับภาพยนตร์

จากใจนักแปล

ในที่สุดปริศนาแห่งด้าถึงก็เดินทางมาถึงบทสุดท้าย ใครหลายคนที่ตั้งใจรออ่านเมื่อออกมาครบชุด ตอนนี้ก็คงเริ่มอ่านได้แล้วนะคะ

แม้งานแปลครั้งนี้นับเป็นงานแปลที่ยากที่สุด และปวดหัวที่สุดเท่าที่เคยแปลมา แต่มันก็ทำให้ผมตระหนักได้ว่าวรรณกรรมแนวไซปมปริศนาหนักๆ นี้ จิ้นเองก็ทำได้ดีไม่แพ้ใครเหมือนกัน รวมถึงการสร้างตัวละครเทาๆ จำนวนมากให้ร่วมเดินทางอยู่กลางวังวนแห่งโศกนาฏกรรมนี้

สุดท้ายผมใคร่ขอขอบคุณทีมงานทุกท่าน ขอขอบคุณนักอ่านที่ร่วมกันติชมชี้แนะ หากมันมีอะไรที่ทำให้ความสนุกของเรื่องลดน้อยลงไป ผมก็ต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยครับ

เอะละครับ เรามาดูกันดีกว่าว่าสุดท้ายปริศนาจะคลี่คลายไปแบบไหน แล้วชีวิตของนางเอกของเราจะดำเนินเช่นไรต่อ

ขอให้สนุกกับการอ่านครับ

Wisnu

แนะนำตัวละคร

- * **เผยแพร่ยีนจิ้ง** นักสืบหญิงเทวดาและนักพรตหญิง หลานสาวของ อัครเสนาบดีเผยแพร่แห่งต่ำถ้ง คู่หมั้นของหลี่เฮ้อกวีผู้เลื่องชื่อ แห่งราชสำนักถ้ง เป็นหนึ่งในเทพธิดาผู้มีชื่อเสียงในตำนานปรัมปราที่บันทึกใน 'ตำนานสืบเขียน'* ที่กล่าวว่า 'เมฆาห่าสีเคลื่อนคล้อย เทพธิดารื่นร้อยบรรเลง หงส์ขาวพาเผยแพร่ยีนจิ้งทะยานฟ้า มุ่งหน้าไปยังทิศพายัพ'
- * **ชุยเหมี่ยว** ผู้คนรู้จักเขาในฐานะหมอปเนจร ทำอันใดล้วนลึกลับ มีเบื้องลึกเบื้องหลังซับซ้อน มีสัมพันธ์ลึกลับกับราชสำนักต่ำถ้ง
- * **ถ้งเซี่ยนจงหลี่จูน** จักรพรรดิองค์ที่สิบเอ็ดแห่งราชวงศ์ถ้ง ขณะครองราชย์ ทรงประสบความสำเร็จในการปราบปรามอำนาจผู้ครองหัวเมืองชายแดนทั้งหลาย ควบคุมอำนาจไว้ที่ส่วนกลาง ดำเนินนโยบาย 'ฟื้นฟูหยวนเหอ' เป็นจักรพรรดิปลายราชวงศ์ถ้งที่ได้รับการยกย่องสูงสุดจากเหล่านักประวัติศาสตร์
- * **ต้วนเจิงชื่อ** นักประพันธ์สมัยราชวงศ์ถ้งผู้มีชื่อเสียงเอกจากผลงานนิยายแนวเหนือธรรมชาติ 'ปกิณกะไหย่วหยาง'** เป็นหลานของอู่หยวนเหิง รอบรู้กว้างขวาง ความเจ้าเล่ห์ มีชื่อชั้นในทำเนียบหอกวีเทียบเทียมหลี่ซางอิน และเวินถึงอวีน

* 'ตำนานสืบเขียน (ซวีเขียนจ้วน)' เป็นบันทึกตำนานบุคคล 36 คนในสมัยราชวงศ์ถ้งถึงสมัยยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้นที่ได้สำเร็จเป็นเซียน รวบรวมโดยเสิ่นเฟิน นายอำเภอลี่สุ่ยแห่งหนานถ้ง ซึ่งเป็นช่วงหนึ่งของยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้น

** ปกิณกะไหย่วหยาง (ไหย่วหยางจ้าว) เป็นบทประพันธ์ประเภทนวนิยายขนาดสั้นเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและเรื่องเล่าลึกลับต่างๆ

- * เนียอินเหนียง บุตรีของเนียเฟิง แม่ทัพใหญ่แห่งหัวเมืองเว่ยป้อ ฝีมือล้ำเลิศ เป็นมือสังหารหญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยโบราณ

- * หานเซียง หลานของนักประพันธ์สมัยราชวงศ์ถังหานอวี๋ ตำนานเล่าว่าเป็นหนึ่งในแปดเซียน ผู้คนทั่วไปรู้จักเขาในนาม 'หานเซียงจื่อ'

- * หลี่เฮ้อ (ฉางจี) กวีผู้มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ถัง ชื่อรองฉางจี คู่หมั้นของเฉยเสวียนจิ้ง มีสมญานามว่า 'ปีศาจแห่งกวี' เป็นที่เลื่องลือเช่นเดียวกับ 'เซียนแห่งกวี' หลี่ไป๋ 'ปราชญ์แห่งกวี' ตู้ฝู่ และ 'พุทธกวี' หวังเหวย อีกทั้งยังได้รับการขนานนามร่วมกับหลี่ไป๋และยอดกวีในยุคปลายราชวงศ์ถังหลี่ซางอินให้เป็น 'สามหลี่แห่งราชวงศ์ถัง'

- * ตู้ซิวเหนียง คณิกาขายศิลปะสมัยราชวงศ์ถัง มีชื่อเสียงจากวรรคทอง 'อันมาลีพั่งเด็ดเมื่อถึงคราว อย่ารอเหลือกิ่งเปล้าค่อยเอื้อมมือ' ในบทกวี 'เสื่อใยทอง' กวีเอกตู้มู่เคยรจนากลอนถึงนางด้วยความตราตรึงใจ

- * เฉยตู้ อัครเสนาบดีสี่แผ่นดินแห่งต้าถัง นักวรรณศิลป์ อาของเฉยเสวียนจิ้ง รับช่วงช่วยตั้งเซียนจงปราบปรามอำนาจของผู้ครองหัวเมืองชายแดนทั้งหลายต่อจากคู่หยวนเหิงปราบปรามหัวเมืองไหวซี คุณูปการโดดเด่นเกริกไกร

- * ถูทุเฉิงจู่ย ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์องค์ก่าลังเสินเซ่อ ชั้นที่ถึงเซียนจงโปรดปรานและไว้วางใจที่สุด เจ้าแผนการอำนาจล้นฟ้า

- * กวเนี่ยนอวิน พระอัครชายา (ก๊วยเฟย) ในองค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจง หลานสาวของกัวจื่ออี่แม่ทัพใหญ่แห่งราชสำนักถัง และด้วยเพราะตระกูลกัวจื่ออี่อำนาจ ทำให้องค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจงหวาดระแวงจนมิทรงยอมแต่งตั้งให้เป็นพระอัครมเหสี
- * หลี่จิงเหยียน ชั้นที่ส่วนพระองค์ที่องค์จักรพรรดิถังซุ่นจงทรงไว้วางพระทัยที่สุด หลังจากองค์จักรพรรดิถังซุ่นจงสวรรคต เขาก็ถูกส่งตัวให้ไปทำหน้าที่เฝ้าสุสานหลวงเพียงหลัง
- * เงินหงจื่อ ชั้นที่คนสนิทของจักรพรรดิถังเซี่ยนจง
- * เหอเหนียง บุตรสาวของหวังอี่ ศิษย์ของมือสังหารหญิงเนี่ยอินเหนียง
- * หลี่หมี่ (จื่อชวี) น้องชายของนักกีฬาลีเฮ้อ สถิติปัญญาอ่อนน้อย แต่ความทรงจำกลับดีเยี่ยมจนน่าตกใจ
- * องค์หญิงฮั่นหยาง พระชนินุสรณ์ร่วมอุทรขององค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจง ต่อมาได้อภิเษกสมรสกับกัวซง มีพระชนม์ชีพยืนนาน หกราชวงศ์นับแต่องค์จักรพรรดิถังเต๋อจง ถึงซุ่นจง ถึงเซี่ยนจง ถึงมู่จง ถึงจิ้งจง ถึงเหวินจง
- * หลิวปี้ นักพรตสมัยถัง เข้าตาถึงเสวียนจงด้วยเพราะบอกว่าตนเองสามารถปรุงโอสถทิพย์ช่วยให้มีชีวิตรอดเป็นอมตะได้ ทั้งยังมีราชโองการแต่งตั้งเขาเป็นข้าหลวงประจำไถโจว สิ่งเกณฑ์ชาวบ้านไปเก็บตัวยามาปรุงโอสถทิพย์

* ก้วชง

หลานของกัวจื่ออี่ โอรสขององค์หญิงเชิงผิงกับกัวอ้าย
สมรสกับองค์หญิงอันหยางหลี่ซิ่ง พระราชธิดาในจักรพรรดิ
ถึงขั้นจง เป็นชายหลวงที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ
จากหลายรัชสมัย

* เจิ้งฉยงเอ๋อ

มารดาแท้ๆ ขององค์ชายสิบสามหลี่เฉิน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ 'ภาพลักษณ์' (กุยเป็ญ)

'ภาพลักษณ์' หนังสือพยากรณ์เหตุร้ายอันโด่งดังในประวัติศาสตร์รวบรวมศาสตร์ทำนายในคัมภีร์อี้จิง บทกวี และปรีศนาคำทายเข้าไว้ด้วยกัน ได้รับการยกย่องให้เป็นต้นแบบของการผสมผสานกันระหว่างวรรณคดีโบราณกับอารยธรรมเร่ร่อนด้านการพยากรณ์

ในแวดวงการศึกษาด้านประวัติศาสตร์พบบันทึกที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ 'ภาพลักษณ์' อยู่มากมายไม่รู้ล้น ในจำนวนนั้นคือ 'ประวัติศาสตร์ข้างเสา' บันทึกของเยวี่เคอในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้ก็ได้กล่าวถึงเรื่องในสมัยอดีตที่จักรพรรดิซ่งไท่จูจ้าวดวงอินสั่งห้ามมิให้มีการเผยแพร่ 'ภาพลักษณ์'

ตลอดระยะเวลาหนึ่งพันกว่าปี ผู้คนต่างอภิปรายถึงเรื่องราวของผู้เป็นเจ้าของผลงาน ช่วงเวลาที่นำเอา 'ภาพลักษณ์' มาทำเป็นหนังสือกันไปต่างๆ นานา จนสับสนวุ่นวายไปหมด แต่ที่มั่นใจได้ประการหนึ่งก็คือ 'ภาพลักษณ์' ที่มีอยู่ในปัจจุบันถูกปัญญาชนในแต่ละยุคสมัยเพิ่มเติมแต่งเข้าไป จนกลายเป็นผลงานร่วมประพันธ์ของผู้คนจำนวนมาก

ทว่าจาก 'พงศาวดารราชวงศ์ถังฉบับใหม่' กล่าวไว้ว่าหยวนเทียนกั๋ง และหลี่จื้อนึ่งในสมัยถึงที่ว่ากันว่าเป็นเจ้าของผลงาน 'ภาพผลึกหลัง' นั้น เคยร่วมมือกันประพันธ์หนังสือทำนายการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ชื่อ 'บันทึกภาพรวมชะตาโลกเหตูไท่ไป่' ขึ้นจริง และเป็นไปได้มากกว่า อาจเป็นต้นกำเนิดของ 'ภาพผลึกหลัง' ด้วย

บทนำ

'ฟูบ' ครั้นเปลวเทียนจุดติด รอบข้างก็พลันสว่างไสว

ดวงตาของตัวนเจิงที่อปรับรับการเปลี่ยนแปลงของแสงสว่าง
อย่างรวดเร็ว เขาพบว่ายามนี้ตนเองกำลังอยู่ในคฤหาสน์ขนาดใหญ่
หลังหนึ่ง...หรือมิใช่ สถานที่แห่งนี้ค่านหลังคาสูงตระหง่าน เสาตั้งใหญ่โต
โอฬาร ไม่ใช่ลักษณะของบ้านเรือนทั่วไป น่าจะเรียกว่าตำหนักเสียมากกว่า

ตำหนักแห่งนี้ทั้งลึกทั้งกว้าง อาศัยเพียงแสงเทียนที่ส่องสว่าง
อยู่ทางด้านหน้า ไหนเลยจะมองไปถึงปลายทางที่อยู่อีกฝากได้ ผ่านม่าน
หลากหลายชั้นที่แขวนประดับจากบนลงล่างทำให้ภายในโถงกว้าง
เต็มไปด้วยเงามืด บรรยากาศค่อมครึมอँगว้าง

ที่ตรงข้ามกับแสงเทียนมีคนเดียวหนึ่งนั่งตัวตรงอยู่

อารมณ์สีเทากลางแก่กลางใหม่ จอนผมได้ผ้าโพกศีรษะสีดำ
กลับกลายเป็นสีเทาสี้น แต่ถึงกระนั้นหนวดเคราได้ขากรวไรกรอกกลับยังคง
ดำขลับ บนหน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่น ดวงตาทั้งสองข้าง
เปล่งประกายวิบวาว ทำให้ยากจะบอกได้ถึงอายุแท้จริง ครั้นเห็น

ตัวนเจ็งซื่อจ้องมองมาเช่นนั้น เขาก็ยิ้มน้อยๆ พลังพยักหน้า "ผู้น้อย
แซ่ชิน นามกมึง"

"ข้าน้อยตัวนเจ็งซื่อ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบ" ตัวนเจ็งซื่อถาม
"ท่านคือคนที่มีเรื่องจะเล่าให้ข้าฟังใช่ไหม"

"ถูกแล้ว"

ตัวนเจ็งซื่อล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่อาจเก็บจำความรู้สึก
สงสัยที่มีอยู่ภายในใจได้อีก "ที่นี่...คือที่ใด"

ชินกมึงเพียงยิ้ม

ตัวนเจ็งซื่อรู้สึกอึดอัดใจ ในเมื่ออีกฝ่ายแจ้งก่อนแล้วว่าจะไม่เปิดเผย
ฐานะที่อยู่ ตนเองก็ไม่ควรซักไซ้ไต่ถามอันใดทั้งสิ้น แต่ตำแหน่งนี้
โอบอ้อมกว้างใหญ่ ภายในกลับว่างเปล่า ไม่ใช่วัดไม่ใช่อาราม ไม่มีการตกแต่ง
จัดวางอันใดให้พอนึกโยงไปถึงได้ ชวนให้รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก จาก
ที่นัดหมายกัน ตัวนเจ็งซื่อจะถูกคลุมศีรษะไว้ก่อนขึ้นรถม้ามาที่นี่ เขาจึง
ไม่มีทางรู้เลยแม้แต่น้อยว่าตนเองยามนี้อยู่ที่ใด แต่ในเวลานี้สรรพสิ่ง
รอบกายเจียบส่งคดอย่างน่าประหลาด ไม่เหมือนโลกมนุษย์ที่แสนวุ่นวาย
เลยแม้แต่น้อย

อีกอย่างชินกมึงผู้นี้ลงทุนทำเรื่องยุ่งยากวุ่นวายหมายปิดบัง
ฐานะตนเอง แต่ครั้นพบเจอหน้ากันกลับประกาศชื่อเสียงเรียงนาม
ของตนออกมาคือชื่อ เช่นนี้มีออกจะแปลกประหลาดเกินไปหรือ

จู่ๆ ตัวนเจ็งซื่อก็เปลี่ยนความคิด อีกฝ่ายคงเปลี่ยนชื่อเสียงเรียงนาม
เสียใหม่กระมัง ช่างเถอะ อย่าเสียเวลาอีกเลย เรื่องที่อีกฝ่ายจะเล่าสำคัญ
กว่า จึงประสานมือกล่าว "ได้ยินว่าท่านมีเรื่องประหลาดไม่เหมือนผู้ใด
ต้องการจะเล่าให้ข้าฟัง"

"มันเป็นเรื่องชวนประหลาดที่ข้าพบเจอเองกับตัว คุณชายตัวน

เตรียมตัวพร้อมแล้วใช่ไหม" ถ้อยวาจาเมินเฉยของชินกงผิงแฝงไว้ซึ่งน้ำเสียงหยามเหยียด ราวกับมั่นใจว่าจะทำให้ตัวนเจิงซื่อขวัญหนีดีฝ่อได้

ยี่งวากล้วยก็ยี่งวดี! ตัวนเจิงซื่อคิด หาไม่แล้วไหนเลยจะคุ้มค่ากับที่ตนเองต้องยอมลดตัวมาเช่นนี้ เขายึดตัวตรงพูด "เชิญท่านเสามาเถิด"

"เรื่องนี้คงต้องเริ่มเสาดั้งแต่เข้ากับเจิงซื่อเหลียนร่วมเดินทางไปฉางอัน"

"เจิงซื่อเหลียนคือผู้ใด"

"เขาเป็นคนบ้านเดียวกันกับข้าและยังเป็นสหายสนิทด้วย ในตอนนั้นตำแหน่งรองนายอำเภอของพวกเราสองคนต่างล้วนถึงวาระราชสำนักต้องการมอบหมายหน้าที่ใหม่ให้ ข้ากับเจิงซื่อเหลียนจึงนัดหมายออกเดินทางจากลั่วหยางไปฉางอันพร้อมกัน"

"พวกท่านทั้งสองเป็นขุนนางประจำท้องถิ่นอยู่อำเภอใด ดำรงตำแหน่งถึงเมื่อใด"

สายตาของชินกงผิงจับจ้องไปที่ตัวนเจิงซื่อ "คุณชายตัวนซึกใช้ไล่เลียงเช่นนี้ ไหนเลยจะเล่าต่อได้"

ตัวนเจิงซื่อหน้าแดงหูแดงล้น

ชินกงผิงเอ่ยวาจาถากถาง "ดูท่าพวกเราคงต้องทำข้อตกลงสามประการก่อน ตอนข้ากำลังเล่า คุณชายตัวนทำได้เพียงฟังเท่านั้น ห้ามซักถามคำถามใดๆ หากคุณชายตัวนตกลง ข้าก็จะเล่าต่อ แต่ถ้าไม่..."

"ข้อตกลง"

เพื่อรวบรวมเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ทั้งหลาย ตัวนเจิงซื่อได้พุ่มเททำทุกอย่างสุดกำลังความสามารถ ลางสังหรณ์บอกกับเขาว่า

วันนี้กำลังจะได้ยินเรื่องราวน่าประหลาดที่สุดเรื่องหนึ่ง ความแปลกประหลาดน่าสะพรึงกลัวของมันเหนือล้ำกว่าเรื่องราวใดๆ ที่เคยได้ยินมา ตัวหนังสือกุ่มกำปั้นแน่นอย่างตื้นตัน

ชินกงผิงเริ่มเล่า...

"วันนั้นขณะพระอาทิตย์กำลังจะลาลับขอบฟ้า จู่ๆ ก็มีเมฆหนาทึบปกคลุมไปทั่ว ฝนตกลงมาอย่างหนัก ท้องทุ่งกว้างใหญ่มีมิติราวกับรัตติกาล ประหนึ่งกำลังจะมีเรื่องราวเลวร้ายบางอย่างเกิดขึ้น ข้ากับเจิ้งชื่อเหลียนเข้าไปหลบฝนอยู่ที่โรงเตี๊ยมอวี๋หลินซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของลั่วหยาง

ในโรงเตี๊ยมมีตั้งเตียงสะอาดสะอาดอันเหลืออยู่เพียงหลังเดียวเท่านั้น แต่บนนั้นมีแขกในอาภรณ์เขียวปักฝ่อนอยู่ก่อนแล้ว เจ้าแกโรงเตี๊ยมเป็นพวกเห็นแก่เงิน ครั้นเห็นพวกเราในอาภรณ์ขุนนางลงจากรถม้าก็คิดไล่แขกในอาภรณ์สีเขียวผู้นั้น หมายเอาตั้งเตียงของอีกฝ่ายให้พวกเรา ข้าปรามเจ้าแกปล่อยให้แขกคนดังกล่าวปักฝ่อนอยู่บนตั่งเช่นเดิม ครั้นมีคำข้ากับเจิ้งชื่อเหลียนก็ตีมือสุรา พร้อมเชิญแขกในอาภรณ์ชุดเขียวให้มาร่วมดื่มกินด้วยกัน เขาเดินตรงเข้ามาด้วยความปลอบปล้มยินดี พร้อมแนะนำตัวว่าตนเองชื่อหวังเจิน ทุกคนพบหน้ากันเพียงครั้งแต่กลับเหมือนหนึ่งสหายเก่า พุดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ และเพราะหวังเจินก็จะเดินทางไปฉางอันเช่นกัน พวกเราจึงตกลงนัดหมายเดินทางไปพร้อมกัน

วันรุ่งขึ้นหลังออกเดินทางพวกเราก็พบว่าหวังเจินผู้นี้มีบางอย่างแปลกประหลาด เขาไม่ได้ร่วมเดินทางไปพร้อมกับพวกเราในเวลากลางวัน แต่กลับโผล่มายามพักแรมในเวลากลางคืน หน้าที่ยังทำนายทายทักเรื่องคนหรือเหตุการณ์ที่พวกเรากำลังจะพบเจอได้แม่นยำ แม้แต่

เรื่องจะกินอันใดก็ยังบอกได้ถูกต้องไม่มีผิดพลาด

หลังจากเป็นเช่นนี้อยู่สองสามครั้ง ข้าก็เก็บความรู้สึกประหลาดใจไว้ไม่อยู่ อาศัยจังหวะตอนพักค้างอยู่ที่เหวินเซียง ถ้ามหวังเงินว่าที่แท้แล้วมันเรื่องปาฏิหาริย์อันใดกันแน่

คำตอบของเขาทำเอาข้ากับเฉิงซื่อเหลียนตกตะลึงพริ้งเพริด!

หวังเงินบอกว่าความจริงเขาคือสารที่รับเสด็จจากยมโลก คำว่ารับเสด็จ แน่นนอนย่อมต้องหมายถึงองค์จักรพรรดิ สารที่รับเสด็จจากยมโลกมิเท่ากับกำลังบอกว่าเขามาเพื่อรับดวงวิญญาณขององค์จักรพรรดิหรือหรือ
ข้าไม่เชื่อ โอรสสวรรค์เสด็จขึ้นเป็นเซียน ไหนเลยจะมีคนมารับแค่หวังเงินเพียงผู้เดียว

แต่หวังเงินกลับกล่าว 'มิได้มีเพียงข้า หากแต่ยังมีกองกำลังทหารห้าร้อยนายกับแม่ทัพอีกหนึ่ง ข้าก็แค่ผู้ติดตามท่านแม่ทัพเท่านั้น'

ข้ายังคงไม่เชื่อ หากเป็นเช่นนั้นจริง แล้วคนมากมายพวกนั้นตอนนี้ไปอยู่เสียที่ไหน

หวังเงินยิ้มตอบ 'ข้าขวหน้าหลังล้วนใช้ทั้งสิ้น เพียงแต่พวกท่านสองคนมองไม่เห็นก็เท่านั้น'

ครั้นพูดจบสายลมเย็นเยือกน่าประหลาดก็โหมกระหน่ำขึ้นเหนือทุ่งหญ้ากว้าง ท่ามกลางความมืดมิด เงาร่างเลื่อนของม้าฝูงหนึ่งก็พลันปรากฏขึ้น พวกมันยืนเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ ยาวเหยียดไม่อาจเห็นท้ายขบวน แม่ทัพนายกองบนหลังม้าต่างอยู่ในชุดเกราะ ใบหน้ามีหมวกเหล็กปิดบังมิดชิด ที่ชวนให้รู้สึกหวาดหวั่นคือก๊อบแก้มม้าทั้งสี่มิได้ย่ออยู่บนพื้น หากแต่มีหมอกหนาพวยพุ่งร่างของพวกมันให้ลอยอยู่กลางอากาศ

เพียงชั่วพริบตา กองทัพม้าทั้งหมดก็หายลับไปท่ามกลางความมืด

ข้ากับเจิ้งซือเหลียนต่างขวัญหนีดีฝ่อพูดอันใดไม่ออก
ครั้นผ่านพ้นฮว่าอิน ฉางอันก็อยู่อีกไม่ไกล พวกเราพักกันอยู่ที่
โรงเตี๊ยมป่าสุ่ย

หวังเจินพูด 'แม่ทัพใหญ่กับข้าได้รับบัญชาให้มารับองค์จักรพรรดิ
เสด็จขึ้นเป็นเสียน เรื่องนี้เป็นเรื่องมหัศจรรย์ยากที่ผู้ใดในโลกมนุษย์
จะมีโอกาสได้พบเห็น ข้ายินดีใคร่เชิญได้ทำซินเข้าร่วมชม' ก่อนจะ
กล่าวว่าเจิ้งซือเหลียนชะตาไม่แข็ง ไม่เหมาะ กับพิธีดังกล่าว อยากรให้
เขาเดินทางไปพำนักรออยู่ที่ตรอกไคฮว่าในเมืองฉางอันก่อน

เรื่องราวทั้งหมดถูกกำหนดเสร็จสิ้น ไม่เปิดโอกาสให้พวกเรา
ได้ไต่ร่ตรงอั้นใด

วันถัดมา เจิ้งซือเหลียนเดินทางหาที่พักค้างแรมเพียงลำพัง
ขณะที่ราตรีกำลังคืบคลานเข้ามา ข้าก็ไปถึงต้นไทรที่ยืนต้นอยู่ทาง
ทิศตะวันตกของสะพานป่าเจียว ยังไม่ทันหยั่งเท้ามัน สายลมเย็นวูบหนึ่ง
ก็พัดปะทะใบหน้า เพียงชั่วพริบตา คนและม้ากลุ่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้น
ที่ด้านหน้า เป็นกองกำลังทหารที่ข้าเคยพบเห็นกลุ่มนั้น ทหารที่นั่งอยู่
บนหลังม้าตัวที่วิ่งอยู่หน้าสุดยกหมวกเหล็กขึ้นเล็กน้อย ข้าจำได้ว่า
นั่นเป็นใบหน้าของหวังเจิน ภายได้ชุดเกราะหนาหนัก เขาแลดูน่าเกรงขาม
เป็นที่สุด ต่างกับบุรุษในอาภรณ์ชุดเขียวท่าทางซอมซ่อที่พบเจอในโรงเตี๊ยม
ราวกับเป็นคนละคน

หวังเจินพาข้าไปคารวะแม่ทัพใหญ่ แม่ทัพใหญ่รูปร่างหน้าตา
เปี่ยมพลัง เกราะสีดำนร่างเขาเป็นประกายวิบวาวชวนตกประหวั่น
ท่ามกลางความมืด ยากที่ใครจะกล้าจ้องมองดูตรงๆ แม่ทัพใหญ่สั่ง
หวังเจินให้ดูแลข้าให้ดี ก่อนจะเริ่มเคลื่อนขบวนเข้าเมือง

เพราะเหตุนี้ข้าจึงได้เดินตามขบวนพิลึกพิลั่นเข้าเมืองฉางอัน

ผ่านทางประตูทงฮว่าไป ทั้งๆ ที่เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเวลานั้นเป็นช่วงห้ามเข้าออก
 เคหสถาน แต่ตอนขบวนของพวกเราไปถึง ประตูเมือง ประตูตรอก
 ที่ถูกปิดสนิทอยู่แต่เดิกลับทยอยเปิดออกทีละบาน ตลอดเส้นทางร้างไร้
 ผู้คนสัญจรไปมา มีแต่ขุนนางชั้นผู้น้อยในอาภรณ์ชุดดำยืนรอต้อนรับอยู่
 ริมถนน ทุกคนต่างหมอบกราบอยู่กับพื้น ไม่อาจมองเห็นใบหน้า

จู่ๆ ข้าก็ตระหนักได้ว่าบริเวณที่ทหารจากยมโลกข้ามผ่าน
 คนเป็นจะหายไปหมดสิ้น ประตูที่กั้นขวางระหว่างแดนมนุษย์กับยมโลก
 พร้อมเปิดออกทุกเมื่อ เวลานั้นครดางอันที่ข้าเห็นคือนครดางอัน
 ในยมโลก ส่วนคนในชุดดำที่กำลังรอต้อนรับอยู่สองข้างทางก็ล้วน
 เป็นเพียงวิญญาณ

พอพวกเราไปถึงถนนเทียนเหมิน จู่ๆ ก็มีขุนนางชั้นผู้น้อย
 ในอาภรณ์สีม่วงผู้หนึ่งโผล่ออกมาขวางอยู่หน้าขบวน อีกฝ่ายกล่าวกับ
 แม่ทัพใหญ่ 'ขบวนใหญ่โตเกินไป เพื่อหลบเลี่ยงหูตาผู้คน พวกเรา
 สมควรจัดแบ่งกองกำลัง'

แม่ทัพใหญ่จึงสั่งให้แบ่งกองกำลังออกเป็นห้าสาย ครั้นเคลื่อนพล
 ไปถึงนอกพระราชวังต้าหมิง กำลังพลทั้งหมดก็หยุดลงอีกครั้ง แม่ทัพใหญ่
 กล่าวอย่างหงุดหงิด 'เวลาใกล้ถึงแล้ว แต่รอบกายจักรพรรดิกลับห้อมล้อม
 ไปด้วยแท่นประรำพิธี มีเทพให้คุ้มครอง ไม่อาจรับเสด็จขึ้นเป็นเสียน
 พวกเราควรทำเช่นไร!'

หวังเจินตอบ 'ในวังจัดงานเลี้ยงฉลอง อาหารเพียบพร้อมบริบูรณ์
 มอมเมาเหล่าทวยเทพให้เมามัว พวกเราย่อมลงมือได้!'

แม่ทัพใหญ่ยิ้มพยักหน้า ทุกสิ่งล้วนจัดเตรียมไว้พร้อมสรรพ
 เกราะดำบนร่างของแม่ทัพใหญ่เปล่งประกายแสงสีทอง พิธีรับเสด็จ
 เริ่มแล้ว!

กำลังพลเคลื่อนผ่านประตูตีเฟิง มุ่งตรงไปยังพระราชวังดาหิมัง ก่อนจะเคลื่อนต่อไปจนถึงประตูกวังพิน ผ่านพันตำหนักเชวียนเจ็ง เลี้ยวไปทางทิศตะวันออก เข้าไปถึงพระราชฐานชั้นในผ่านทาง ประตูงหมิง ตลอดเส้นทางไม่มีอุปสรรคอันใดขวางกั้น บรรดาแม่ทัพ นายกองชั้นที่ฝายในที่เฝ้าอยู่ตามประตูต่างๆ ล้วนยืนนิ่งราวกับไก่ไม้ รอบพระราชฐานและเส้นทางในตำหนักมีวิญญาณโบหน้าเลือนราง คุกเข่าหมอบรอกอยู่เป็นระยะๆ

ในที่สุดก็มาถึงห้องพระโรงที่ใช้จัดเลี้ยง แม่ทัพใหญ่สั่งให้คนล้อม สถานที่แห่งนี้ไว้ให้แน่นหนา ก่อนจะนำอาหารจากยมโลกห้ำดิบนาย เข้าไปในตำหนัก

ข้าเองก็ตามเข้าไปด้วย โถงห้องพระโรงเต็มไปด้วยแสงเทียนสีเขียว สังกีตบรรเลงขับขาน ระคนอยู่กับเสียงร้องรำยี่นเริง แต่ถึงกระนั้นสีหน้า ของนางรำและเหล่านักดนตรีกลับเรียบเฉย เคลื่อนไหวไม่ต่างอันใดกับ หุ่นเซ็ด พวกเขาเหมือนมองไม่เห็นเหล่านายทหารในชุดเกราะที่กำลัง บุกเข้ามาในตำหนัก ข้าพบว่าแม้พวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่ แต่สติสัมปชัญญะ กลับรางเลือน ไม่ต่างกับกำลังตกอยู่ในฝันร้าย

จักรพรรดิประทับอยู่ทางด้านบน มีเพียงพระองค์เท่านั้น ที่ทอดพระเนตรมองมา อึกทั้งยังทรงผงกพระเศียรราวกับกำลังครุ่นคิด บางอย่าง พระโอรสผู้แย้มสรวลเย็นชาออกมาอย่างมิอาจควบคุม ข้า ตกใจจนเกือบร้องออกมา *แยะแล้ว พระองค์ทรงเห็นพวกเราแล้ว!*

ในตอนนั้นเองมีคนผู้หนึ่งเข้ามาในตำหนัก คนผู้นั้นสวมเสื้อเขียว กางเกงสีดำ ห่อร่างไว้ด้วยเสื้อคลุมหลากสี บนศีรษะมีหมวกหัวสัตว์ ดูดุต้นสวมอยู่ ที่น่ากลัวไปกว่านั้นคือใบหน้าของผู้นั้นหูดากมืดคว้าง อันใดล้วนไม่มี มีก็แต่เพียงใบหน้าขาวซีด ที่ประคองอยู่ระหว่างมือ

ทั้งสองข้างคือมีดสั้นเล่มหนึ่ง รูปร่างของมันดูแปลกประหลาดยิ่งนัก
โคนปลายหน้ากว้างเท่ากัน ดูราวกับเป็นไม้บรรทัดพิเศษด้ามหนึ่ง

เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแม่ทัพใหญ่ ก่อนจะกล่าวขึ้นด้วย
น้ำเสียงเฉกขันทื่น น้ำเสียงที่ไม่ใช่ทั้งของบุรุษและสตรี 'ได้เวลาแล้ว!'

แม่ทัพใหญ่ขมวดคิ้วโบกมือ คนผู้นั้นเดินขึ้นบันไดไปที่ละก้าว
หลังจากนั้นก็คุกเข่าลงเบื้องหน้าจักรพรรดิ ชูมีดสั้นขึ้นสูง

เสียงสังคีตเจียบลงจับพลัน จักรพรรดิทอดพระเนตรไปยังมีดสั้น
แล้วจู่ๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นยืนคล้ายจะหลบ ทว่าลำแสงจากปลายมีดสั้น
กลับพุ่งออกมา พระวรกายพระองค์สะท้านรุนแรง คนที่อยู่ซ้ายขวา
ของพระองค์รีบประคองจักรพรรดิเข้าไปในห้องตะวันตก ไม่ออกมาอีก
เป็นนาน

แม่ทัพใหญ่พูด 'เวลาไม่อาจรรี! ไฉนถึงยังไม่รีบรับเสด็จขึ้น
เป็นเชียน'

ในห้องตะวันตกมีคนร้องถาม 'ชำระล้างพระวรกายให้ฝ่าบาทแล้ว
หรือไม่ ชำระพระวรกายให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยออกเดินทาง' ก่อนจะ
ตามมาด้วยเสียงอาบน้ำ

ยามห้า ในที่สุดจักรพรรดิก็ถูกคนพยุงออกมาจากห้องตะวันตก
ประทับลงบนราชรถหยก พอข้าเห็นสีพระพักตร์ซีดเผือด พระวรกาย
เบาหวิวราวกับกระดาษของฝ่าบาท ในใจก็อดปวดร้าวระทมทุกข์ไม่ได้

แม่ทัพใหญ่พูดกับพระองค์ด้วยน้ำเสียงหยิ่งยโส 'อยู่ในอาการนี้
ชุดเกราะ 'ไม่สะดวกคุกเข่าคำนับ' ก่อนจะกล่าวต่ออีก 'โลกมนุษย์
ยากลำบาก โอรสสวรรค์เหนื่อยยากยิ่งนัก ประทับอยู่ในตำหนัก
กิเลสตัณหาบงกชมิสสิน จิตพิสุทธ์ของพระองค์ยังอยู่หรือไม่'

พระองค์ทรงตอบด้วยพระสุรเสียงเมินเฉย 'ใจคนมิใช่หินผาทองคำ

พบเจอสิ่งชั่วร้าย มีหรือจะไม่สับสนวุ่นวาย แต่ยามนี้เมื่อทุกอย่างสิ้นสูญ ความรู้สึกเหล่านั้นย่อมมลายหายไปสิ้นแล้ว'

แม่ทัพใหญ่ปลั่งเสียงหัวเราะเย้ยหยัน ก่อนนำขบวนราชรถออกจากตำหนัก บรรดาข้าหลวงที่อยู่ในพระราชฐานชั้นในและหน้าประตูวัง สะดุ้งตกใจราวกับตื่นจากฝัน พวกเขาพากันโอดครวญร่ำไห้ ยื่นมือตึงราชรถ ปาดเช็ดเลือดสดๆ ที่ไหลรินลงมาจากราชรถไม่หยุด ยากจะตัดใจลา

ครั้นผ่านตำหนักเซวียนเจิ้งไป กองกำลังเหล่านั้นก็เคลื่อนไปทางทิศตะวันออกรวดเร็วราวกับลมพายุโหมกระหน่ำรุนแรง

ครั้นการสังเวยการณีสิ้นสุด แม่ทัพใหญ่ก็สั่งให้หวังเงินส่งข้าออกจากขบวน หวังเงินพาข้ามาหยุดอยู่ที่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่ง ก่อนจะหายลับไปราวกับหมอกควัน

ช้าในตอนนั้นไม่ต่างอันใดกับคนบัญญัติอาถรรพ์ กว่าจะนึกขึ้นได้ว่าต้องเคาะประตูก็หลังจากผ่านไปเป็นนาน เจิงซื่อเหลียนเดินออกมาจากหลังบานประตู รีบร้อนซักถามเข้าถึงเรื่องเสด็จขึ้นเป็นเซียน แต่ข้ากลับไม่กล้าบอกอันใดเขาแม้เพียงครั้งคำ..."

กว่าตัวเจิงซื่อจะเรียกสติกลับคืนมาจากเรื่องเล่าชวนประหลาดได้ ก็หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาตะโกนร้องเสียงดัง "ท่านพูดเหลวไหล!"

"ข้าพูดเหลวไหล?"

"ท่านกำลังบอกว่าจักรพรรดิเสด็จสวรรคต?"

ชินกงผิงตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ถูกต้อง"

"เช่นนี้ยังมีถือเป็นคำพูดเหลวไหลอีกกระนั้นหรือ หากจักรพรรดิเสด็จสวรรคตจริง พวกเราไหนเลยจะไม่รู้"

"แล้วไหนพวกท่านต้องรู้ด้วยเล่า"

"ท่าน!" ตัวนเชิงชื่อโกรธจัด "ท่านยังจะกล้าบอกว่าเรื่องทั้งหมดนี้ ท่านพบพานด้วยตาตนเองอีก เช่นนี้...เช่นนั้นมัน...ฮึ้ย! ข้าถูกญาติปีศาจ เข้าสิงจนสติสัมปชัญญะเลอะเลือนแท้ถึงได้มาฟังท่านเล่าเรื่องราว เหลวไหลเช่นนี้! หน้าข้ายังเป็นเรื่องสาปแช่งจักรพรรดิที่น่าจะถูกจับไป ลับเป็นหมื่นๆ ขึ้นอีก!"

"ดังนั้นท่านจึงไม่เชื่อ" ซินกงผิงย้อนถามซ้ำๆ

"ยอมไม่เชื่อ!"

"หากเป็นเช่นนั้นแล้วโดนคุณชายตัวนถึงได้หน้าซีดเผือดเช่นนั้นเล่า"

ตัวนเชิงชื่อหอบหายใจหนักหน่วง เขาคิดได้แย้ แต่กลับหาถ้อยคำ เหมาะสมไม่ได้ ถ้าคอเหมือนหนึ่งถูกความรู้สึกสงสัยหวาดหวั่นขูดไว้ จนสิ้น

ซินกงผิงยิ้มเย็นชา "ไม่ว่าท่านเชื่อหรือไม่ ถ้อยคำทุกประโยคที่ข้า เคยไปล้วงเป็นความจริง"

"ไม่มีทาง!" ในที่สุดตัวนเชิงชื่อก็นึกเหตุผลได้แย้ ออก "ท่านบอกว่า ฝ่าบาทสวรรคตแล้ว แต่ท่านพ่อข้ากลับเข้าร่วมประชุมราชกิจอยู่ทุกเมื่อ เชื้อวัน เช่นนั้นแล้วคนที่เข้าร่วมประชุมด้วยผู้นั้นคือใครกัน ท่านลองว่ามา!"

"อาจเป็นญาติปีศาจก็เป็นได้" ซินกงผิงยังคงพูดมีจังหวะจะโคน "ข้ารู้แต่เพียงว่าจักรพรรดิสิ้นแล้ว หน้าข้ายังถูกปลงพระชนม์อย่างอนาถ อีกด้วย ข้าเห็นเองกับตา โโลหิตของพระองค์อาบนองอยู่บนชั้นบันได ในพระราชวังตำหนัก เจ็นนองทั่วพื้น ไม่ว่าจะขัดถูเช่นไรก็ไม่อาจจางหาย..."

ตัวนเชิงชื่อไม่อาจทนฟังต่อไปได้อีกจึงตัดบท "ได้! หากต้องการ ให้ข้าเชื่อท่าน เช่นนั้นท่านก็จงบอกวันเวลาเกิดเรื่องแน่ชัดออกมา!"

ซินกงผิงยิ้มชวนสะพรึง "วันเวลากะนั้นหรือ ข้าจำไม่ได้แน่ชัด... เหมือนจะเกิดขึ้นนานมากแล้ว หรือบางทีอาจเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน"

"ท่านเสียชีวิตไปแล้ว!" ตัวนเจิงซื่อผุดลุกขึ้นยืน วิ่งตรงไปที่หน้าประตู
เมื่อไม่อาจถามหาความจริงจากปากชินกงผิงได้ หนทางเพียง
หนึ่งเดียวก็คือเขาต้องค้นหาความจริงนี้ด้วยตนเอง! ตัวนเจิงซื่อไม่รู้ว่า
ตนเองมาอยู่ที่นี่นานเท่าใดแล้ว ด้านนอกเป็นกลางวันหรือกลางคืน เขา
ต้องออกไปดูสภาพแวดล้อมรายรอบให้เห็นชัดถนัดตา ถึงจะบอกได้ว่า
ตนเองถูกหลอกมายังที่ใด

ตัวนเจิงซื่อผลัดบานประตูหน้าต่างนั้นเต็มแรง แต่กลับไม่พบ
แสงอาทิตย์สาดส่องโอบหน้าเหมือนอย่างที่คิดไว้

ที่คลุมลงบนศีรษะเขาคือถุงผ้าสีดำ มือทั้งสองข้างของตัวนเจิงซื่อ
ก็ถูกยึดไว้แน่น เขาทิ้งร้องทั้งกระโดด อากาศในถุงผ้าลดน้อยลงทุกที...

ตัวนเจิงซื่อไม่อาจหายใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622535.html>